

Kinszki Judit Gárdonyi Imrével

Ez a kép 1937 körül készülhetett, Budapesten, Zuglóban, a Róna utcában. A sok nagbácsim közül talán őt szerettem a legjobban, Imcsit [Gárdonyi Imre] Ő is imádott engem, ugye ő ebben az időben még agglegény volt. Rengeteget, rengeteget járt hozzánk. Egy nagyon okos művelt ember volt, lelkében szociáldemokrata baloldali. Nagyon drága volt. S hát ugye őt támogatták a szüleim a tanulásban meg minden. Egy évvel volt apámnál idősebb. Ő 1900-as volt, ő is márciusban született. Ő az értelmesebb Gárdonyi volt, ilyen anglomán volt. Apukámmal azért jól tudtak beszélgetni. Hát ők voltak az értelmiség.

Imre a nagymamával együtt lakott a 2. világháborúig, aztán orosz hadifogságba került, és mikor visszajött onnan már nálunk lakott. Imre lett ilyen apa-helyettesem, aztán megnősült, de élete utolsó pillanatáig mindig nagyon törődött velem. Őtőle kaptam, hogy ne fagyjak meg egy, egy irhabundát, és egy anyagot, amit megcsináltattam magamnak kosztümnek. Még egyetemista voltam, és dicsekedett mindenkinek, hogy én kinn vagyok a dicsőségtáblán. Nagyon sokat sétáltunk együtt - még akkor nőtlen volt -a Margitszigeten.

Aztán elvett egy özvegyasszonyt, akinek a férje szintén munkaszolgálatban meghalt. A felesége aztán nagyon hamar meghalt az Incsi után. Mi Incsinek hívtuk, mert Apám volt az Imi, ő volt az Incsi.

A háború előtt orvos volt, de nem tudott praktizálni, mert arra nem kapott már engedélyt a zsidótörvények miatt. És akkor nagyon hamar, ahogy kitört a háború, ugye behívták munkaszolgálatra, a Donnál lefagyott a lába, aknamezőkön és mivel nem tudott továbbmenni nagyon hamar orosz fogságba került, mi itthon meg nem tudtunk róla. És aztán túlélte.

1945 szeptemberében hazajött hozzánk, de előtte már leveleztünk vele. Mert a felszabadulás után jött már tőle rögtön levél, ami megjárt minden lehetséges címet és úgy érkezett meg aztán hozzánk. És akkor mi is válaszoltunk és anyukám mindig azt mondta nekem: Juditka, írd már meg a

címet, én nem tudom ezeket a betűket és én akkor megtanultam, hiszen én sem ismertem a cirill betűket akkor még, hogy UMPE [cirill betűkkel leírva Imre] meg mind a többi és így válaszoltunk. S akkor megírta, hogy jól van, és hamarosan jön haza, megírta, hogy pontosan mikor jön, azt is, hogy hova. Még a napot is tudtuk. És aznapra éppen az Operába volt jegyünk, és anyukám azt mondta, te csak menj el, mert annyira szereted, de én nem megyek el, hátha akkor jön meg az Imre. És pont akkor jött meg közben, és mire hazamentem már otthon volt. És akkor hát elképesztő, anyukám minden holmit, ami rajta volt bedobott a kályhába, mert tetű és sok minden más is volt abban, nem tudom mi mindenféle. Már valamennyire föl volt táplálva. De a lába nem jött rendbe, ebben is halt bele aztán, trombózist kapott.